

מסורת הש"ס

(ב) ולקמן עט. א. (ג) לעיל יב: פסחים ג. מנהגין (ד) קרי: (ה) נסרות יא. (ו) חסיד לעיל טו דיה קשהו. (ז) לעיל דף טא. (ח) ויחינו. (ט) רש"י גורם ואפילו. (י) (ע"פ בחמתם דיה והתנן ועוד שם פד. ד"ה בעין ותוס' נסרות לג. ד"ה ה"ל לחצר שמיטה.)

הנהגות הב"ח

(א) תוס' ד"ה והשתא וכו' לקמן. ר"ב תהלת דף טע וע"פ בחמתם ד"ה גגג:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה והשתא וכו' וכו' ר"א ר"ה סוה"א לא חשיב טוב. ע"י ברש"י ר"ש ממילה ד"ה תהלת לקמן:

מרובה פרק שביעי בבא קמא

עו.

עין משפט
גרי מצוה

ק"ה א מ"י פ"ב מהל' גניבה הלכה א פתח פסין ט"ה

תורה אור השלם

1. כי יתן איש אל רעהו כסף או בלים לשטר וגבגב מביח האיש את יקרא הנגב ישלם שקנים שמת כב ו

מוסף ר"ש

וגובב מביח האיש. אמר רחמנא ישלם שנים, ולא מביח הקדש. דלמן משלמי כפל להקדש (בבביות י"א). שחיטה שאינה ראויה להטיל. לא שמה שחיטה. וכל מינו ואיסור הנכח על ידי שחיטה אינו חל עליה (דפושי' ת"י).

פלוס דכפל. משלמן את הכפל והוא משלם שלשה לנד הקנן: כי קא טבח דהקדש קא טבח. דהא בלאחר יאוש קיימין דלי לפני יאוש לא קדשה וכיון דליאוש קנייה הקדש ביאוש ושינוי רשות הלך לאו דמריה קטבת: ר"ש היא. וכגון שאמר הרי עלי עולה

תשלום דכפל: גבגב והקדש ואחר כך טבח ומכר בו: אמרי בשלמא אמביחיה לא מחייב דכי קא טבח דהקדש קא טבח ולא דמריה קא טבח אלא אהקדש ליחייב. א"מא לי מכרו להדיוט מה לי מכרו לשמים הא מני ר"ש דמריה קיימי הא מדיסיפא ר"ש הוי רישא לאו ר"ש אלא הכא במאי עסקינן בקדשים קלים ואלויבא דר' יוסי הגלילי דאמר קדשים קלים ממון בעלים הוא וברשותיה קיימי אבל קדשי קדשים מאי משלם תשלומי ד' וחמשה אחרת רישא גבגב וטבח ואח"כ הקדש משלם תשלומי ד' וה' ליפלוג וליתני בדידה במה דברים אמורים בקדשים קלים אבל בקדשי קדשים משלם תשלומי ארבעה וחמשה אלא לעולם לא שניא קדשי קדשים ולא שניא קדשים קלים ודקשיא לך מה לי מכרו להדיוט מה לי מכרו לשמים מכרו להדיוט מעיקרא תורא דראובן והשתא תורא דשמעון מכרו לשמים מעיקרא תורא דראובן והשתא תורא דראובן: רבי שמעון אומר וכו': אמרי נהי דסבר ר"ש מה לי מכרו להדיוט מה לי מכרו לשמים איפכא מיבעי ליה קדשים שחייב באחריותן פטור דאכתי לא נפק מרשותיה קדשים שאינו חייב באחריותן חייב דמפקי ליה מרשותיה אמרי ר"ש אמילתא אחריתי קאי והכי קתני אין הגונב אחר הגונב משלם תשלומי ד' וה' וכן גונב הקדש מכית בעלים פטור מ"ט וגונב מבית האיש ואלא מבית הקדש רבי שמעון אומר קדשים שחייב באחריותן חייב מאי טעמא קרינא ביה וגונב מבית האיש ושאינו חייב באחריותן פטור דלא קרינן ביה וגונב מבית האיש מכדי שמעינן ליה לר"ש ד"דאמר שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה קדשים נמי שחיטה שאינה ראויה היא כי אתא רב דימי אמר ר' יוחנן בשוחט תמימים מבפנים לשם בעלים והרי חזרה קרן לבעלים אמר רבי יצחק בר אבין שנשפך הדם כי אתא רבין אמר רבי יוחנן בשוחט תמימים בפנים שלא לשם בעלים וריש

מפרכסת הרי היא כחיה דכפ"ב דחולין (ד' ל) וטעם אין משנה בשום מקום אלא היינו ההיא דהעור והרובע (ע"פ ד' קפא). דשונים ישראל נטמאה כי אכל היכא דשחטה תמימיה לא חשיב מפרכסת כחיה מחייב כחן דשחיטת חוק לאו נט פדייה היא כיון דשחיטה גמורה היא להזיף מידי נבילה וגם להחריה באכילה אם היה לה שדיון דהכא אליבא דר"ש קיימי דבין רבי יוחנן ובין ר"ל מודו דקדשי מוצח לר"ש היו בכלל העמדה והערכה כדאמרין בפרק בתרא דתמורה (ד' ל): ולא פליגי אלא אליבא דרבנן אכל מ"מ קשה לריש לקיש אליבא דרבנן דקדשי מוצח לא הוי בכלל העמדה והערכה כדאמר תוס' דלא משמע ששם מקום טעם טעם שיהיו נפדין דוחק לומר דמדברגין הוא דאין נפדין לפי ששעה מוס זה זכיר כשאר מטיל מוס שאין נשחט ויחזר על ידי אותו מוס וי"ל דמוס שהוא מחייב חשיב מוס לפדות על דו אכל מוס * דלאחר מיתה לא

חשיב מוס כדתינא בסוף תמורה (ג). נהדיא ממו תמימים יקברו בעלי מומים יפדו ולא נעו העמדה והערכה ואפילו הכי תמימים יקברו: ושל"א ישם בעליהו. וה"ה שלא לשמן אי נמי ההוא נמי קרי ליה שלא לשם בעליהו משום שלא עלו לבעלים לשם מוצח ונראה לו דוחק להעמיד בנשפך הדם וכו' דימי דאוקמא כשנשפך הדם משום דיהא ליה לאוקמא בכל קדשים שחייב באחריותן (דכשלא) לשם בעליהו לא ממוקמא בפסח והשתא דמפסלי שלא לשמן:

ור"ל